

Arrest

nr. 212 130 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. DIRICKX, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 28 december 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger van Arabische origine en behoort u tot de soennitische strekking. U bent geboren op 9 september 1982 te Noumaniya, in de provincie Wasit in Irak. In 1990 verhuisde u naar Mashroue, eveneens in de provincie Wasit.

In 2006 ging u aan de slag als politieagent, als ondersteuning van de Amerikaanse troepen. Na een opleiding van twee maanden werd u bij de divisie speciale operaties ingedeeld, waar u als reserve de Amerikaanse missies moest ondersteunen. Na het vertrek van de Amerikaanse troepen werkte u een tijd als administratieve kracht en ondersteunde daarna weer de arrestatieteams.

Omwille van uw werk kreeg u echter verschillende telefonische bedreigingen. In 2012 of 2013 besloot u van de plaats Mashroue te verhuizen naar een appartement vlakbij het politiedirectoraat in de stad Koet, in de provincie Wasit.

Op 11 mei 2014 werd u door uw echtgenote gebeld. Zij vertelde u dat zij een dreigbrief gevonden had waarin u er van beschuldigd werd ongelovig en atheïst te zijn en waarin stond dat u uw woning en de provincie moest verlaten. Zo niet zouden u en uw familie gedood worden. U ondernam geen actie maar bleef doorwerken.

Op 24 augustus 2014 was u op uw werk toen u vernam dat militieleden uw woning binnengevallen waren en uw echtgenote hadden gedood. Uw zoon was getuige geweest van het voorval. Het lichaam van uw overleden echtgenote werd naar de forensische dienst in Bagdad gebracht en zij werd in Bagdad begraven. U legde een klacht tegen onbekenden neer.

Tijdens de rouwdienst ter ere van uw echtgenote, op 26 augustus 2014 in Wasit, beschuldigde haar familie u ervan haar dood te hebben veroorzaakt. Omwille van deze dreiging en de dreiging van sjiitische militieleden, besloot u niet meer naar uw werk terug te keren maar om in de plaats naar Bagdad te verhuizen.

Op 1 of 2 september 2014 ging u bij uw oom in de wijk Shuhada, in Bagdad wonen. U keerde enkel terug naar Wasit in 2015 om uw documenten te vernieuwen. U werd in Bagdad nogmaals gebeld door uw belagers, die verklaarden dat zij uw vrouw hadden gedood en ook u zouden doden. U veranderde van telefoonnummer en kreeg daarna geen bedreigingen meer.

Na uw vertrek uit Wasit werd uw broer, H.(...), J.(...) K.(...) H.(...) (O.V. (...)) ontvoerd. Hij werd eind september 2014 ontvoerd en gemarteld en kwam eind november 2014 weer vrij. Uw neef bracht hem naar het ziekenhuis van Bagdad waar hij verzorging kreeg.

Na verschillende maanden revalidatie voor uw broer, reisde u samen met uw broer en uw minderjarige zoon, K.(...) H.(...) A.(...) K.(...) met het vliegtuig van Bagdad, Irak, naar Istanboel, Turkije, waarna jullie de volgende dag de boot namen naar het Griekse Samos. U reisde verder door Europa, waarbij u uw paspoort en dat van uw zoon aan de Hongaarse grens verloor. U kwam op 13 september 2015 aan te België en vroeg op 16 september 2015 asiel aan.

Op 1 december 2016 nam het CGVS een beslissing van afstand van asielaanvraag in hoofde van uw broer nadat gebleken was dat uw broer met IOM naar Irak was teruggekeerd.

Om uw asielrelaas te staven, legde u de volgende documenten neer: de originele identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw zoon, uw originele woonstkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, uw originele werkbadge, kopieën van een certificaat en werkorders van de Iraakse politie en van uw diploma, verschillende foto's van uw werk, een kopie van de overlijdensakte van uw echtgenote, een kopie van een dreigbrief, kopieën van uw medisch dossier in België, kopieën van een psychologisch attest van uw zoon, medische informatie van het asielcentrum, een blad met uw contactgegevens, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd en een USB-drager met verschillende foto's.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden gedood door sjiitische militieleden die u en uw familie bedreigden omwille van uw voormalige werkzaamheden als politieagent. U verklaart eveneens de familie van uw overleden echtgenote te vrezen omdat zij u verantwoordelijk houden voor de dood van uw echtgenote.

Het CGVS is echter van mening dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaarde vrees voor vervolging in Irak. Dit omwille van het feit dat uw verklaringen weinig consistent bleken en bovendien ernstig ingaan tegen de verklaringen die u en uw broer eerder aflegden en tegen de documenten die u neerlegde.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat uw verklaringen ernstig afwijken van de verklaringen die uw broer aflegde.

Zo verklaarde u niet te weten of uw broer ooit problemen heeft gehad omwille van het feit dat hij tot de soennitische strekking van de islam behoort. U verklaarde slechts dat uw broer vervolgd werd omwille van uw problemen, zowel in 2006 als later, in 2014 (CGVS 3, p12, 15). Dit komt echter allerminst overeen met de verklaringen die uw broer aflegde. Zo verklaarde uw broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij in 2008 in Bagdad bedreigd werd omdat hij soenniet was, maar verklaarde hij bovendien dat zijn sektarische strekking de reden was waarom hij eind september 2014 door de sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq werd opgepakt, werd opgesloten en gemarteld (DVZ vragenlijst broer, O.V. X, vragen 3.1 en 3.5).

Ook dit gaat in tegen uw verklaringen. Doorheen uw gehoren verklaarde u namelijk stellig dat uw broer gearresteerd werd omdat militieën naar u op zoek waren (CGVS 1, p15, 16; CGVS 2, p6, 7; CGVS 3, p11, 12). Het kan weinig overtuigen dat u niet op de hoogte bent van het feit dat uw broer problemen zou hebben gehad omwille van zijn sektarische strekking, terwijl uw broer zelf verklaarde dat zijn strekking aan de basis lag voor zijn vervolging, niet alleen toen hij eind 2014 zou zijn opgesloten, maar ook toen hij al in 2006 in Bagdad bedreigd zou zijn in Bagdad en vervolgens in 2014 in Wasit (CGVS 3, p15; DVZ; DVZ vragenlijst broer, O.V. X, vraag 3.5).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer, beperken zich echter niet tot de redenen waarom u en uw broer bedreigingen zouden hebben ontvangen. Zo verklaarde uw broer dat hij eind 2014 gearresteerd werd door de militie Asa'ib Ahl al Haq en dat hij anderhalve maand werd vastgehouden in de gevangenis van al Kut (DVZ vragenlijst broer, O.V. X, vraag 3.1). U verklaarde echter dat u niet wist door wie uw broer gearresteerd werd en waar uw broer vastgehouden werd (CGVS 3, p11, 12). Meer nog, toen u gevraagd werd of uw broer u niet verteld had waar hij anderhalve maand was vastgehouden, verklaarde u stellig dat uw broer zelf niet weet waar hij vastgehouden werd en verklaarde u vervolgens dat uw contact met uw broer niet sterk was omdat hij niet bij u woonde. Ook verklaarde u dat uw broer niet met u naar België was gereisd (CGVS 3, p11). Dergelijke verklaringen gaan ernstig in tegen de verklaringen die u eerder aflegde, als zou u samen met uw broer naar België gereisd zijn en als zou u bovendien de gehele reisweg, van begin tot einde, samen met uw broer hebben afgelegd (CGVS 1, p11). Dergelijke beperkte verklaringen over de lotgevallen van uw broer zijn erg onaannemelijk. U verklaarde namelijk dat uw broer net omwille van uw functie als agent bedreigd en zelfs gemarteld werd, verklaarde dat uw broer voor u in al Kut bleef om uw zaken te regelen. Bovendien dienden u en uw broer beiden op dezelfde dag, namelijk op 16 september 2015 in België een asielaanvraag in. Omwille van deze redenen kan van u verwacht worden dat u gedetailleerde en samenhangende verklaringen kan afleggen over de problemen die uw broer meemaakte en dat u zich minstens tracht te informeren over de lotgevallen van uw broer en de mate waarin zijn problemen met de uwe verbonden zijn. Het feit dat u hier niet alleen in gebreke bleef, maar bovendien ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw contact met uw broer en de vervolgingsfeiten die hij ervaren zou hebben, halen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig onderuit.

Bijkomstig moet worden opgemerkt dat ook uw eigen verklaringen over de martelingen van uw broer niet alleen ingingen tegen de verklaringen van uw broer, maar ook op zich tegenstrijdig waren. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer gemarteld werd en dat zijn linkerbeen gebroken werd (CGVS 1, p16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat zijn rechterbeen gebroken werd (CGVS 2, p7). Ook tijdens uw derde gehoor verklaarde u dat uw broer zijn rechterbeen brak en gaf u aan niet te weten of hij ook nog andere verwondingen had (CGVS 3, p11, 13, 14). Het is opvallend dat u dermate onsamenhangende en vage verklaringen aflegde over de verwondingen van uw broer, niet in het minst in het licht van bovenvermelde bedenkingen. Gelet op bovenstaande verklaringen kan namelijk van u verwacht worden dat u weet hoe uw broer precies gewond raakte. Dit bleek niet het geval.

Ook over uw eigen, eerdere vervolging liepen de verklaringen van u en uw broer in ernstige mate uiteen en waren uw eigen verklaringen weinig consistent. Zo verklaarde uw broer op gedetailleerde wijze tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds 2014 bedreigd werd omdat militieleden in dat jaar toegang kregen tot een lijst met medewerkers van de politie (DVZ vragenlijst broer, O.V. 8.124.782, vraag 3.5). Echter, toen u gevraagd werd of u er een idee van had hoe uw belagers wisten dat u bij de politie werkte of waarom zij u in 2014 opnieuw zouden lastigvallen, bleek u geen kennis te hebben van het feit dat er lijsten van agenten bij de militieën zouden circuleren (CGVS 3, p8, 9). Dit is ongeloofwaardig. Indien uw broer werkelijk op de hoogte was van het feit dat militieleden een lijst hadden met uw naam hierop, en u uw asielaanvraag samen met uw broer indiende, is het onaannemelijk dat u hier geen informatie over heeft. Uw inconsistente verklaringen, die ook ingaan tegen de verklaringen die uw broer aflegde, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Hoe dan ook is het zeer opvallend dat u, een gewone politieagent, vanaf 2008 telefonisch bedreigd zou worden, dat deze bedreigingen gedurende de jaren 2012 en 2013 zouden hebben voortgeduurd, om tot slotte te leiden tot een dreigbrief in mei 2014 en tot de moord van uw echtgenote in augustus 2014 (CGVS 1, p13, 14).

U legde betreffende deze bedreigingen weliswaar een dreigbrief neer (document 13). U verklaarde dat u deze kreeg op 11 mei 2014, enkele maanden voordat uw echtgenoot vermoord werd (CGVS 1, p5, 12, 13). Uit deze dreigbrief, die u zelf neerlegde, is echter nergens op te maken dat u wordt vervolgd omwille van uw activiteiten bij de Iraakse politie. Het document verwijst enkel naar uw geloof (document 13 en vertaling CGVS 2, p1). Bovendien moeten enkele opmerkingen bij deze dreigbrief gemaakt worden. Zo is deze dreigbrief een bijna exacte kopie van de dreigbrief die uw broer, (...), J.(...) K.(...) H.(...) (O.V. (...)), in het kader van zijn asielaanvraag neerlegde en die hij in juli 2014 zou hebben ontvangen. Enkel de datum verschilt. Bovendien zijn dergelijke dreigbrieven eenvoudig zelf te vervaardigen en is de bewijswaarde hiervan gering, niet in het minst aangezien het hier een kopie betreft.

Omwille van uw onsamenhangende verklaringen over de vervolging die u en uw broer meemaakten, en die bovendien allerm minst in overeenstemming te brengen zijn met de verklaringen van uw broer zelf, kan geen geloof gehecht worden aan de arrestatie van uw broer. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen ook ernstig afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van de vervolging van u en uw broer door sjjiitische milities.

Uw verklaarde vervolging omwille van uw rol bij de Irakese politie is hoe dan ook opmerkelijk gelet op uw eigen verklaringen betreffende deze rol.

Zo zei u tijdens uw eerste gehoor aanvankelijk dat uw eenheid lijsten kreeg met namen van militieleden die tot het Mehdi-leger behoorden en gearresteerd moesten worden. Gevraagd of u zelf aan zo'n arrestatie had deelgenomen, verklaarde u echter van niet en zei u dat u de commandant moest beveiligen (CGVS 1, p8). U verklaarde wel dat uw eenheid aanvankelijk meeging met de Amerikanen om arrestaties uit te voeren (CGVS 1, p12). Ook tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u, na een korte periode van administratief werk, zelf geen arrestaties uitvoerde maar enkel het arrestatieteam bijstond (CGVS 2, p5). Tijdens uw derde gehoor werd u gevraagd wanneer u administratief werk ging doen. U kon dit echter niet plaatsen (CGVS 3, p 5). Ook andere verklaringen over deze arrestaties bleven slechts vaag. Zo nam u aan dat de arrestanten ondervraagd werden maar wist u niet door wie dit gebeurde (CGVS 2, p5). Bovendien verklaarde u dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Wasit, in 2009, slechts zeer weinig arrestaties plaatsvonden (CGVS 3, p5, 6). Uw beperkte bijdrage aan de arrestaties is opvallend, niet in het minst aangezien u verklaarde dat uw functie aan de basis lag voor uw vervolging (CGVS 1, p8, 12; CGVS 2, p7, 8). Ook vallen uw verklaringen betreffende uw persoonlijke rol bij de politie moeilijk te rijmen met de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u verschillende militieleden gearresteerd zou hebben en dat u lijsten kreeg met namen van militieleden en deze mensen moest arresteren (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Dit valt moeilijk te rijmen met bovenvermelde verklaringen als zou u slechts een ondersteunende rol hebben gehad.

Omwille van uw beperkte rol bij deze arrestaties, werd u dan ook gevraagd of collega's van u gelijkaardige problemen hadden gehad. Hierop verklaarde u aanvankelijk dit niet te weten en verwees u vervolgens naar een vriend van u die vermoord werd. U verklaarde dat hij door milities vermoord werd na het vertrek van de Amerikanen, ongeveer in 2010-2011, maar wist niet hoe dit gebeurde (CGVS 2, p8). Tijdens uw derde gehoor wist u plots wel te vertellen dat uw vriend neergeschoten werd met een gedempt pistool, dat dit 's nachts gebeurde en vertelde u bovendien dat zijn familie hiervan getuige was geweest (CGVS 3, p9). Dergelijke verklaringen gaan in tegen uw eerdere verklaringen als wist u niet hoe deze moord gebeurd was. U werd eveneens gevraagd of er nog andere collega's problemen hadden gehad omwille van hun werk, waarop u verklaarde dat collega's problemen hadden gehad maar dat u zich hier niet in had verdiept, hetgeen opvallend is, gelet op de problemen die u en uw familieleden wel zouden hebben meegemaakt (CGVS 2, p8, 9). Uw verklaringen zijn des te opvallender gelet op uw bewering als zouden uw vervolgers zich steeds richten op specifieke personen (CGVS 2, p9). Gevraagd waarom zij zich dan net richtten op u, die eerder een ondersteunende rol uitvoerde bij arrestaties, verklaarde u herhaaldelijk dat u dichtbij de directeur stond en uw directeur met Amerikanen samenwerkte (CGVS 2, p9). Dit volstaat echter niet om te verklaren waarom u, die zelf niet had deelgenomen aan arrestaties van militieleden maar enkel het team beschermde, van 2008 tot in 2014 vervolgd zou zijn, lang nadat de Amerikanen het land verlaten hadden en waarom u dermate beperkte verklaringen kon afleggen over de problemen die uw collega's al dan niet zouden hebben gehad. Uw persoonlijke positie bij deze arrestaties en uw beperkte verklaringen over uw collega's, vallen moeilijk te rijmen met uw verklaring als zouden uw belagers zich specifiek op enkele personen richten (CGVS 2, p9).

Uw verklaarde beperkte deelname aan arrestaties en uw vage verklaringen over de problemen die uw collega's dan wel zouden hebben gehad, doen verder afbreuk aan de reeds uiterst geringe geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door sjjiitische milities.

Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het overlijden van uw echtgenote en is het bovendien erg bevreemdend dat u niet meer informatie heeft over dit incident.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u op de nacht van 24 op 25 augustus 2014 op uw werk was, toen u gebeld werd door een persoon genaamd Muqaddem (luitenant-kolonel) W.(...), de directeur van de dienst misdaadbestrijding, die u informeerde over de dood van uw echtgenote (CGVS 1, p14; CGVS 2, p6). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat deze Muqaddem W.(...) uw werk contacteerde door naar de Amer (uw baas) te bellen, dewelke volgens u A.(...) I.(...) L.(...) J.(...) heette (CGVS 3, p7, 10). Deze Amer zou u vervolgens op de hoogte hebben gebracht van de dood van uw echtgenote. Het is ongeloofwaardig dat u nu eens verklaarde dat u werd opgebeld door de directeur van de dienst misdaadbestrijding en later verklaard dat u door uw rechtstreekse baas gebeld werd. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan uw bewering dat uw echtgenote door milities werd vermoord.

Ook verklaarde u dat het lichaam van uw echtgenote op 25 augustus naar de dienst forensische geneeskunde in Bagdad gebracht werd, waar de overlijdensakte werd opgemaakt op 26 augustus. Toch blijkt uit de overlijdensakte die u neerlegde, dat deze opgesteld werd in Wasit (vertaling met tolk tijdens gehoor, CGVS 1, p5, 14, 15). Dit gaat volledig in tegen de verklaringen die u op het CGVS aflegde en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de moord op uw echtgenote. Bijkomend moet worden opgemerkt dat uit de overlijdensakte van uw echtgenote (document 12) eveneens blijkt dat de reden van overlijden niet is ingevuld op dit document (vertaling met tolk tijdens gehoor, CGVS 1, p5). U legde eveneens een USB-drager neer waarop twee videofragmenten van een begrafenis staan. Hierbij moet worden opgemerkt dat nergens in deze fragmenten blijkt wie de overleden persoon op de fragmenten is, op welke manier of door wiens toedoen deze persoon overleed, waar zij precies begraven werd, dan wel of het lichaam op de dienst forensische geneeskunde in Bagdad onderzocht werd (document 19). Bijgevolg zijn deze video-fragmenten niet bewijskrachtig ten aanzien van de moord op uw echtgenote.

Bovendien kan u slechts weinig informatie of documenten bieden over het verdere verloop van de zaak van uw overleden echtgenote. Zo blijkt uit uw gehoor op het CGVS dat u bij de dienst forensische geneeskunde in Bagdad een verklaring aflegde naar aanleiding van het overlijden van uw echtgenote. Gevraagd of u een kopie van deze verklaring had gekregen, verklaarde u dat u hier toestemming voor moest hebben van een rechter (CGVS 1, p14). Toen u vervolgens gevraagd werd of u geprobeerd had zo'n toestemming te krijgen, ontweek u de vraag en verklaarde u slechts dat u een klacht tegen onbekenden had ingediend (CGVS 1, p14). Dergelijke bewering kan onmogelijk volstaan om te verklaren waarom u geen kopie neerlegt van uw getuigenis bij de dienst forensische geneeskunde. Indien u werkelijk een klacht tegen onbekenden had neergelegd kan van u verwacht worden dat u de moeite neemt om zoveel mogelijk relevante documenten neer te leggen. Niet in het minst aangezien u volgens uw verklaringen nog in contact staat met familieleden in Irak (CGVS 1, p6; CGVS 2, p3, 4). U verklaarde tijdens uw derde gehoor echter dat u tot op heden geen informatie heeft over uw klacht (CGVS 3, p7). Het feit dat u hier in gebreke bleef, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van de door u verklaarde vervolgingsfeiten en van uw beweerde vervolging door de milities.

U verklaarde eveneens dat u in Irak de familie van uw echtgenote vreest, die u van haar dood beschuldigen (CGVS 2, p6, 10). Ook hier legde u echter tegenstrijdige verklaringen over af. Zo beweerde u tijdens uw tweede gehoor dat u door de familieleden van uw vrouw met de dood bedreigd werd en dat dit op de rouwplechtigheid van uw echtgenote in al Kut gebeurde. U verklaarde dat u daarna naar Bagdad vertrok en niets meer van de broers van uw echtgenote hoorde omdat u uw telefoonnummer veranderde. (CGVS 2, p10). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat u samen met de moeder en broer van uw echtgenote naar Bagdad vertrok, na de rouwplechtigheid in al Kut (CGVS 3, p11). Het is weinig geloofwaardig dat u, die net op de rouwplechtigheid van uw eigen echtgenote door haar familie met de dood bedreigd was, naar Bagdad reist samen met enkele van de personen die u naar het leven stonden. Ook verklaarde u dat de broers van uw echtgenote in Bagdad verblijven, maar verklaarde u niet te weten waar precies in Bagdad zij verblijven (CGVS 3, p14). Dit is weinig geloofwaardig. Indien u al niet wist waar de familie van uw echtgenote woonde, is het opmerkelijk dat u na haar dood in de zomer van 2014 tot aan uw vertrek uit Irak in de zomer van 2015 in dezelfde stad verbleef als deze broers die u wilden vermoorden, maar dat u zich niet informeerde over de nabijheid van dergelijk gevaar.

Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de moord op uw echtgenote door sjiitische milities en aan uw verklaarde vrees voor de familie van uw echtgenote. Hierdoor wordt uw persoonlijke vrees voor sjiitische milities in het algemeen ook verder ondergraven.

Ten derde kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde onderduiken in Bagdad van de zomer van 2014 tot de zomer van 2015.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u een week na de dood van uw echtgenote van al Kut naar Bagdad vertrok, dat u er onderdook en dat u niet naar Wasit terugkeerde. U verklaarde bovendien geen enkele keer naar Wasit te zijn teruggekeerd (CGVS 1, p9). Later verklaarde u echter dat u zich nog bij de isntanties in Wasit had aangeboden om uw identiteitspapieren te vernieuwen (CGVS 1, p12). Niet alleen zijn bovenstaande verklaringen onderling tegenstrijdig. Bovendien moet het onaannemelijk worden genoemd dat u, die sjiitische milities in Wasit vreest en wiens broer eind 2014 door milities in de gevangenis van Wasit opgesloten zat (DVZ broer O.V. X, vraag 3.1), zich zelfstandig bij de autoriteiten van Wasit aanbiedt.

Bijkomend legde u zeer ongeloofwaardige verklaringen af over de opleidingen die u liep in Irak. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u uw secundaire school afwerkte in 2014. Ook uw schooldiploma dateert van het schooljaar 2013-2014 (CGVS 1, p5; document 10). Dit is zeer opvallend, gelet op het feit dat u tijdens uw tweede gehoor ook verklaarde kort na de dood van uw echtgenote (begin september 2014) naar Bagdad te zijn verhuisd en dat u verklaarde dat u in Bagdad niet buiten durfde te komen (CGVS 1, p5, 9; CGVS2, p10). Toch had u bij DVZ verklaard dat u één jaar hogere studies had gevolgd (DVZ verklaring, rubriek 11). Toen u tijdens uw derde gehoor gevraagd werd wanneer u uw

middelbare schoolexamen had afgelegd, verklaarde u dit niet precies te kunnen zeggen en ontweek u verschillende malen de vraag. U beweerde telkens opnieuw een vrij examen te hebben afgelegd en verklaarde ten slotte vanaf 2003 niet meer naar school te zijn geweest tot 2012, waarna u begin 2013 uw examen deed (CGVS 3, p3). Deze verklaringen zijn echter volledig tegenstrijdig met de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor aflegde, als zou u tot 2006 student zijn geweest (CGVS 1, p7). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat het Irakese schooljaar van september tot juni in het volgende jaar loopt. Gelet op uw tegenstrijdige en ontwijkende verklaringen en gelet op het door u neergelegde schoolattest (document 10), kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u dit examen reeds in het begin van 2013 hebben afgelegd. Integendeel, uw verklaringen wijzen er sterk op dat u ook na de zomer van 2014 studeerde, meer bepaald dat u hogere studies volgde (DVZ verklaring, rubriek 11). Uw tegenstrijdige en ontwijkende verklaringen over uw studies, die bovendien niet overeenkomen met de door u neergelegde documenten, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde onderduiken van 2014 tot 2015. Hoewel het CGVS niet betwist dat u geruime tijd voor uw reis naar België in Bagdad verbleef, kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u toen steeds binnengebleven zijn. Het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde onderduiken ondergraaft bovendien verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging door sjiiitische milities en door de familie van uw echtgenote.

U haalde ook meer algemeen aan dat u in Irak vervolging vreest omwille van uw soennitische strekking en omdat u vroeger als politiemann werkte (CGVS 3, p15). In dit kader moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u tijdens uw tweede gehoor verklaarde nooit problemen te hebben gehad met uw soennitische strekking (CGVS 2, p11). Dit is niet alleen in tegenstrijd met uw latere verklaringen maar ook in tegenstrijd met de inhoud van uw dreigbrief (document 13). Bovendien valt deze bewering ook moeilijk te rijmen met de verklaringen van uw broer, als zou hij problemen hebben gehad omwille van zijn strekking (cf. supra). U verklaarde bovendien dat u weliswaar soenniet bent maar verklaart dat u niet praktiserend soennitisch bent (CGVS 1, p9; CGVS 2, p11, CGVS 3, p14, 15). Bijkomend moet worden opgemerkt dat u verklaarde het laatste jaar van uw verblijf in Irak in de stad Bagdad te hebben doorgebracht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat soennitisch Irakese burgers inderdaad mogelijks vervolging kunnen ondervinden, maar blijkt eveneens dat deze vervolging allerm minst structureel is. Het is dan ook aan een asielzoeker om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken waarom hij of zij een als soenniet in Irak een ernstige vrees voor vervolging koestert. Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas doet echter ernstig afbreuk aan uw bewering als zou u in Irak als soenniet persoonlijk vervolging vrezen.

Deze opmerking geldt evenzeer voor uw aangehaalde vrees voor vervolging als agent. Uit uw verklaringen blijkt namelijk het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde vervolging als politieagent in Irak. Hoewel het mogelijk is dat bepaalde elementen binnen de Irakese samenleving zich tegen de politie kanten, is het loutere vervullen van een functie als agent allerm minst van die aard dat zij zonder meer een ernstig risico op persoonlijke vervolging met zich meebrengt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat sjiiitische milities een zeer complexe relatie onderhouden met verschillende Irakese politiediensten, dewelke van open vijandigheid tot directe samenwerking en zelfs ondergeschiktheid varieert. Het is dan ook aan u om aannemelijk te maken dat u omwille van uw – voormalige – functie als agent een ernstige vrees voor vervolging koestert, zoals deze gedefinieerd is in de Vluchtelingenwet. Gelet op uw verklaringen en die van uw broer en gelet op uw persoonlijke positie binnen het politiekorps, bent u hier allerm minst in geslaagd.

Om bovenstaande redenen moet dan ook worden besloten dat in uw hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden vastgesteld, zoals die gedefinieerd is in de Vluchtelingenconventie en moet worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwetgeving.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaarde aan geheugenproblemen te lijden omwille van de gebeurtenissen die u meemaakte en omwille van het feit dat u aan diabetes lijdt. U legde hierover ook medische en psychologische documenten neer om de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas te verschonen (documenten 14, 15, 20). Uit de medische documenten blijkt weliswaar dat u omwille van diabetes en maagklachten in het ziekenhuis werd opgenomen van 17 november 2016 tot en met 22 november 2016, waarbij uw toestand gaandeweg verbeterde. Uit het uitgebreide dossier dat u voorlegde blijkt echter nergens dat u omwille van de door u ervaren klachten (maagproblemen en diabetes) eveneens zou lijden aan geheugenstoornissen. Hoewel het CGVS geen afbreuk wil doen aan het ongemak dat u door deze medische klachten ervaart, is dit attest geenszins van die aard dat het bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Bovendien maakt dit attest geen melding van enig objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat uw geheugenproblemen kan staven. De verwijzing naar de ziekenhuisopname door de huisarts maakt dan ook geen enkele concrete melding van geheugenproblemen, laat staan van een concrete reden voor de geheugenproblemen die u

aanhaalde. Ook moet erop gewezen worden dat u tijdens uw gehoor op 23 november 2016 zeer gedetailleerde verklaringen aflegde betreffende de door u ontvangen dreigbrief en de datum van het overlijden van uw echtgenote, betreffende uw vluchtweg naar België en uw voormalige tewerkstelling (CGVS 1, p9, 10, 11, 12). Gelet op uw uiterst gedetailleerde verklaringen, mag het dan ook verwonderen dat u betreffende cruciale elementen in uw relaas (cf. supra) in gebreke bleef.

Betreffende de psychologische attesten die u neerlegde, die op 1 september 2016 getuigden van een depressieve episode, moeten enkele opmerkingen worden gemaakt (documenten 15, 20). Zo moet opgemerkt worden dat weliswaar blijkt dat u en uw zoon ongeveer maandelijks psychologische begeleiding volgen. De documenten die u in dit verband neerlegt betreffen rapporten van een psychologe die op geen enkele manier substantiëren dat u aan geheugenproblemen zou leiden (document 15). Wat betreft de vaststelling dat u symptomen van een depressieve periode zou vertonen in een traumatische context, moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van een depressieve periode vertoont geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. De in het verslag beschreven diagnose (depressieve episode in traumatische context) wordt niet betwist. Echter, in de appreciatie van uw vrees is wel degelijk rekening gehouden met deze attesten en diagnose. Bij de appreciatie van de gegrondheid van uw persoonlijke vrees is uw subjectieve vrees ten gevolge van het trauma ingeschat op basis van uw houding en afgewogen tegenover de objectieve vrees. Met betrekking tot de appreciatie van de ongeloofwaardigheid aangaande de recente feiten, moet vastgesteld worden dat de appreciatie van ongeloofwaardigheid niet tot stand is gekomen op basis van vage of tegenstrijdige verklaringen die mogelijk verschoonbaar zijn door verminderde cognitieve functies ten gevolge van uw psychisch lijden, maar op basis van onlogische en incoherente elementen enerzijds, en elementen die niet getuigen van een gegronde vrees in de door u beschreven feiten anderzijds. Bijgevolg kunnen uw psycho-medische problemen onvoldoende verschooning bieden voor de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid.

De overige documenten die u neerlegde (de identiteitsdocumenten van u en uw zoon, uw woonst- en rantsoenkaart, de documenten van uw werk, de foto's van uw werk, uw huwelijksakte, uw contactgegevens en de enveloppe van DHL) kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. De foto's van uw werk tonen weliswaar aan dat u ooit als agent werkzaam was, hetgeen hier geenszins betwist wordt, maar tonen niet aan wanneer deze foto's gemaakt zijn, dan wel waar ze gemaakt zouden zijn. Ze volstaan bovendien allerminst om aan te tonen dat u tot op heden als politieagent in Irak persoonlijk vervolging zou te vrezen hebben. Ook uw huwelijksakte kan volstaan om aan te tonen dat u ooit getrouwd was, maar kan allerminst volstaan om aan te tonen dat u in Irak persoonlijke vervolging ondervond. De enveloppe van DHL die u ten slotte neerlegde, kan evenzeer aantonen dat er post aan uw adres werd opgestuurd vanuit Irak, maar kan evenmin gelden als bewijswaarde voor de door u verklaarde problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat u verklaarde het laatste jaar van uw verblijf in Irak in de stad Bagdad te hebben doorgebracht, moet voor u het risico op ernstige schade worden onderzocht ten aanzien van deze regio.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te

zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en stelt dat hij ernstig ziek was ten tijde van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Hij stelt dat hij lijdt aan diabetes type I en dat hij de dag voor het interview ontslagen werd uit het ziekenhuis en dat hij dit ook had gemeld. Verzoeker meent dat hij problemen had met zijn bloedsuikerspiegel, die op een bepaald moment 382 mg/dl bedroeg, waardoor hij zich niet goed voelde. Volgens hem is het geen reden om op de vragen geen antwoord te bieden, maar dient hiermee bij de beoordeling rekening te worden gehouden. Verzoeker verwijst naar een website waarop de glycemische targets zijn vermeld en stelt dat bepaalde sensaties en sterke emoties de bloedsuikerspiegel kunnen verhogen.

Vervolgens haalt verzoeker medische literatuur aan waaruit blijkt dat er een verband bestaat tussen een hoge bloedsuikerspiegel en de geheugenfunctie. Bijgevolg klopt de stelling van de commissaris-generaal niet dat er rekening werd gehouden met de ziekte van verzoeker, maar dat er geen verband bestaat met het geheugen.

Wat de verklaringen van zijn broer betreft, benadrukt verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor deze verklaringen. Verzoekers broer is teruggekeerd naar Irak en zij onderhielden geen nauwe contacten. Er wordt trouwens een vergelijking gemaakt, zo stelt verzoeker met de verklaring die zijn broer had afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar erop wordt gewezen dat het asielrelaas kort moet worden weergegeven, waardoor dus een beknopt interview wordt vergeleken met een zeer uitgebreid interview. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal er ten onrechte van uitgaat dat zijn broer de waarheid spreekt en verzoeker zou liegen.

De commissaris-generaal gaat ervan uit dat verzoeker niet geïdoleerd wordt door de sjiitische milities omdat hij slechts een ondersteunende rol zou hebben gespeeld bij de arrestatie. Volgens verzoeker wordt echter iedereen geïdoleerd, zowel de hoge als de lagere rangen. Verzoeker wijst er ook op dat hij soenniet is en dat ook een collega van hem vermoord werd, hoewel hij de juiste omstandigheden niet kent.

Uit het feit dat verzoeker verschillende militieleden gearresteerd heeft en hiervan namenlijsten kreeg, kan niet worden afgeleid dat hij dit alleen of zelf deed. Verzoeker stelde dat hij in groep werkte en slechts een ondersteunende rol had, met name de beveiliging van de commandant. Volgens verzoeker bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen tijdens het korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Met betrekking tot het overlijden van zijn echtgenote geeft verzoeker toe dat hij tijdens het eerste interview een fout heeft gemaakt. Verzoeker zet uiteen dat hij werd ingelicht door zijn baas (Amer) I., die op zijn beurt telefonisch werd ingelicht door W., die hoofd is van de misdaadbestrijding. Volgens verzoeker werd deze fout gemaakt tijdens zijn eerste interview, toen hij zich helemaal niet goed voelde.

De overlijdensakte van zijn echtgenote werd niet in Wasit opgemaakt, zoals de commissaris-generaal voorhoudt, maar werd afgestempeld in Bagdad, zo verduidelijkt verzoeker, en deze akte geeft een nummer weer dat eenvoudig te verifiëren valt. De commissaris-generaal stelt dat de reden van het overlijden niet is aangegeven, terwijl verzoeker stelt dat er nooit naar werd gevraagd.

Naar aanleiding van de bewijskracht van de videofragmenten van het lijk van zijn echtgenote stelt verzoeker dat uit bepaalde elementen, zoals het feit dat verzoeker deze opnamen met zijn mobiele telefoon heeft gemaakt, door de aanwezigheid van zijn zoon, door de datum en de tekst op het graf, blijkt dat deze wel degelijk bewijskrachtig zijn.

Wat zijn opleiding betreft in 2013-2014 deelt verzoeker mee dat hij niet geslaagd was in zijn secundaire studies en daardoor deelgenomen had aan een gelijkwaardig examen dat hem toegang gaf tot een bepaald niveau.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk ging en dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, haalt verzoeker de COI Focus aan van 6 februari 2017 waarin vele aanslagen worden vermeld die in Bagdad plaatsvonden, naast de protesten tegen de overheid en de slechte socio-economische situatie. Verzoeker wijst erop dat, indien niet wordt aangenomen dat er in Bagdad een situatie van willekeurig geweld heerst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, er bij terugkeer wel sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de diabetes van verzoeker waarbij het, gelet op de informatie over de situatie in Bagdad, niet zeker is dat verzoeker de noodzakelijke medicatie en zorgen kan bekomen. Daarnaast, zo stelt verzoeker is er zowel bij hem als bij zijn zoon sprake van een PTSS waardoor een terugkeer is uitgesloten. In dit verband stipt verzoeker aan dat het refoulementverbod absoluut is en dat zijn recht op lichamelijke integriteit bedreigd is.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij als soenniet wordt geïdoleerd en dat hij geen bescherming kan krijgen in eigen land.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker medische literatuur toe: *“Le cerveau, un organe gluco-dépendant effets délétères de l'hypoglycémie et de l'hyperglycémie, R.P. Radermecker, J.c. Philips, B.J. Jandrain, n. Paquot, P.J. Iefèbvre, a.J. Scheen”*; *“Diabète et troubles de la cognition: éclairage physiopathologique -Diabetes and cognitive impairment: pathophysiology, Roxana Oprisiu-Fournier, Jean-Marie Serot”* en *“<https://www.vulgaris-medical.com/encyclopedie-medicale/hippocampe-du-cerveau>”* (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2.2. In een aanvullende nota van 16 juli 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus toe betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018.

2.2.3. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van verzoeker een medisch attest neer van dr. J.P. C. van 12 juli 2018 betreffende zijn trauma en een medisch attest van dr. C. D. van 18 juli 2018 betreffende zijn diabetes (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2)

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeld, wordt erop gewezen dat verzoekers vrees voor de sjjiitische milities omwille van zijn tewerkstelling als politieagent en de vrees voor zijn schoonfamilie, omdat deze hem verantwoordelijk acht voor het overlijden van zijn echtgenote, ongelooftwaardig is.

De commissaris-generaal stipt aan dat verzoekers verklaringen ernstig afwijken van de verklaringen die zijn broer had afgelegd. Zo wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers broer zijn arrestatie door de milities van september 2014 koppelde aan zijn soennitische geloofsstrekking, terwijl verzoeker stelde dat zijn broer werd gearresteerd terwijl de milities eigenlijk naar hem (verzoeker) op zoek waren. Tevens verklaarde verzoekers broer dat hij door de militie Asa'eb Ahl al Haq werd gearresteerd en anderhalve maand werd vastgehouden in de gevangenis van al Kut, terwijl verzoeker niet bleek te weten door wie zijn broer gearresteerd was of waar hij werd vastgehouden. Volgens de commissaris-generaal kan verwacht worden dat verzoeker meer gedetailleerde en samenhangende verklaringen kan afleggen over de lotgevallen van zijn broer omdat verzoeker stelde dat zijn broer net omwille van zijn functie als agent problemen had gekend, samen met hem naar België gereisd was en op dezelfde dag een asielaanvraag had ingediend.

Bijkomend wordt in de beslissing gewezen op een aantal tegenstrijdige verklaringen over de martelingen die verzoekers broer zou hebben ondergaan. Verzoeker zou immers eerst gesteld hebben dat het linkerbeen van zijn broer gebroken was, terwijl hij later verklaarde dat diens rechterbeen gebroken werd.

De commissaris-generaal brengt de gedetailleerde verklaringen van verzoekers broer in herinnering waaruit blijkt dat deze stelde sinds 2014 bedreigd te zijn omdat de militieleden toegang kregen tot een lijst met medewerkers van de politie, terwijl verzoeker zelf stelde geen weet te hebben van een dergelijke lijst.

Verzoeker legde een dreigbrief neer, die hij zou hebben ontvangen op 11 mei 2014, zo vervolgt de commissaris-generaal, maar uit deze dreigbrief kan niet worden opgemaakt dat hij zou worden vervolgd omwille van zijn werk bij de politie aangezien in de brief enkel religieuze redenen worden vermeld. Er wordt ook gewezen op het feit dat de bewijswaarde van dergelijke dreigbrief erg gering is aangezien zijn broer een gelijkaardige dreigbrief neerlegde waarvan enkel de datum verschilde.

Omwille van de uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn broer kan volgens de commissaris-generaal geen geloof worden gehecht aan de vervolging door de sjjiitische milities.

Verzoeker legde weinig geloofwaardige verklaringen af betreffende zijn werkzaamheden bij de politie omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verschillende militieleden gearresteerd te hebben, terwijl hij later verklaarde slechts een ondersteunende rol te hebben gehad.

Er werd ook vastgesteld dat verzoeker blijkbaar niet wist of zijn collega's gelijkaardige problemen ondervonden en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop zijn vriend zou zijn vermoord. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker stelt dat hij zich niet heeft verdiept in de problemen die zijn collega's zouden hebben ervaren, maar tegelijk stelt dat zijn belagers zich op specifieke personen zouden richten, waardoor het onduidelijk blijft waarom hij, die slechts een ondersteunende rol heeft, zou worden geviseerd.

Ook betreffende de beweerde moord op zijn echtgenote stelde de commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden vast. Verzoeker bleek enerzijds verklaard te hebben dat hij door de directeur van de dienst misdaadbestrijding telefonisch op de hoogte werd gebracht van de moord op zijn echtgenote, terwijl hij anderzijds stelde dat zijn rechtstreekse baas hem gebeld had. Tevens stelde verzoeker dat het lichaam van zijn echtgenote naar de dienst forensische geneeskunde in Bagdad werd overgebracht waar de overlijdensakte werd opgemaakt, terwijl de neergelegde overlijdensakte in Wasit werd opgemaakt en de reden voor het overlijden niet is ingevuld. De commissaris-generaal is van oordeel dat de neergelegde videofragmenten niet bewijskrachtig zijn. De commissaris-generaal constateerde dat verzoeker niet over een kopie van zijn verklaringen bij de dienst gerechtelijke geneeskunde beschikte en blijkbaar in gebreke bleef om dit stuk voor te leggen.

Wat de vrees voor zijn schoonfamilie betreft omwille van de dood van zijn echtgenote wordt in de beslissing gesteld dat dit weinig geloofwaardig is aangezien verzoeker verklaarde na de rouwplechtigheid naar Bagdad te zijn vertrokken waar ook de broers van zijn overleden echtgenote woonden, die hem naar het leven stonden.

Verzoeker beweerde dat hij gedurende een jaar ondergedoken leefde in Bagdad sinds de zomer van 2014 en niet meer naar Wasit terugkeerde, terwijl hij later verklaarde nog wel naar Wasit te zijn teruggekeerd om zijn identiteitspapieren te vernieuwen.

In de bestreden beslissing wordt ook nog opgemerkt dat verzoeker uiterst ongeloofwaardige verklaringen aflegt betreffende zijn opleiding. Zo stelde verzoeker dat hij zijn secundaire school afwerkte in 2014 en gedurende één jaar hogere studies had gevolgd, terwijl hij anderzijds stelde dat hij in september 2014 naar Bagdad verhuisde en niet meer buiten durfde te komen. Deze verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde onderduiken gedurende zijn verblijf in Bagdad.

Naar aanleiding van de bewering van verzoeker dat hij vervolging vreest omwille van zijn behoren tot de soennitische geloofsstrekking, wijst de commissaris-generaal op verzoekers verklaring dat hij hierdoor nooit problemen heeft gekend. Deze verklaring druist echter in tegen de neergelegde dreigbrief. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker gedurende het laatste jaar in Bagdad verbleef en dat de vervolging van soennieten in Bagdad zeker niet structureel is.

Wat verzoekers profiel als politieagent betreft stipt de commissaris-generaal aan dat het louter vervullen van de functie van agent niet van aard is om een ernstig risico op persoonlijke vervolging aan te nemen. Het komt dan ook aan verzoeker toe, zo stelt de commissaris-generaal, om zijn vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken waarin hij niet is geslaagd.

Er wordt geconcludeerd dat geen vrees voor vervolging kan worden vastgesteld en dat verzoeker ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in de artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Ingevolge de aangehaalde medische problemen stelt de commissaris-generaal dat uit de diabetes en de medische problemen niet kan worden besloten dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker over bepaalde aspecten van zijn relaas wel gedetailleerde verklaringen aflegde. Naar aanleiding van de psychologische attesten wordt gesteld dat er sprake is van een depressieve episode in traumatische context, maar deze attesten en de daaruit blijkende psycho-medische problemen bieden geen verschoning voor de vastgestelde elementen van ongelooftwaardigheid.

Betreffende de overige neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal dat deze elementen bevatten die niet worden betwist en dat deze niet volstaan om een persoonlijke vervolging aan te tonen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is de commissaris-generaal van oordeel dat het risico dient te worden onderzocht ten aanzien van Bagdad aangezien verzoeker het laatste jaar van zijn verblijf in Irak in Bagdad heeft

doorgebracht. Op basis van de landeninformatie concludeert de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5.4. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In artikel 48/3, §1 wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

2.5.5. Aangezien de bestreden beslissing hoofdzakelijk gestoeld is op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas omwille van een aantal tegenstrijdige verklaringen van verzoeker, tracht verzoeker in zijn middel aan te voeren dat hij omwille van zijn diabetes cognitieve stoornissen zou vertonen die hem zouden beletten om deugdelijke verklaringen af te leggen. Volgens verzoeker dient er dus bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening te worden gehouden met zijn medische situatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad werd gehospitaliseerd omwille van spijsverteringsproblemen tot de dag voor zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal, waarbij de behandeling van de diabetes nog niet op punt leek te staan (AD, stuk 21, Documenten, medische documenten). In de bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal medisch-wetenschappelijke stukken (Verzoekschrift, bijlagen 3-5) die de stelling moeten onderbouwen dat er een verband bestaat tussen een te hoge bloedsuikerspiegel en bepaalde geheugenproblemen. Verzoeker betoogt ook dat de bloedsuikerspiegel kan worden beïnvloed door bepaalde sensaties en sterke emoties. Ook in het medisch attest van 18 juli 2018 dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 2) wordt de link gelegd tussen variaties in het metabolisme, concentratiestoornissen en geheugenproblemen.

De Raad erkent het gegeven dat er een mogelijk verband bestaat tussen de fluctuaties van de bloedsuikerspiegel en de cognitieve functies. Dit verband betekent niet automatisch dat verzoeker telkens wanneer hij werd geïnterviewd bepaalde cognitieve dysfuncties zou hebben vertoond. De Raad wijst erop dat er geen medisch attest voorligt waarin een begin van bewijs kan worden gevonden dat verzoeker specifiek cognitieve stoornissen vertoonde op de tijdstippen dat hij in het kader van zijn asielprocedure werd gehoord. Ook uit de medische informatie naar aanleiding van zijn hospitalisatie (AD, stuk 21, Documenten, medische documenten) blijkt niet dat er sprake was van cognitieve dysfuncties. Uit de gehoorverslagen kan evenmin worden opgemaakt dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben gehad. Nochtans wordt in het verslag van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal melding gemaakt van een lange wachttijd en van de gezondheidsproblemen bij verzoeker omwille van zijn diabetes (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS 1, 23 november 2016, p.1-2). Er werd ook besloten om het gehoor sneller af te ronden omdat verzoeker aangaf dat hij zich niet goed voelde (*Ibid.*, p. 16). Het komt de Raad passend voor om aan eventuele onwetendheden of zaken die verzoeker zich tijdens dit interview niet precies meer herinnerde slechts een gering gewicht te geven.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat de appreciatie van ongeloofwaardigheid niet tot stand is gekomen op basis van vage of tegenstrijdige verklaringen die mogelijk verschoonbaar zijn door verminderde cognitieve functies, maar op basis van onlogische en incoherente elementen enerzijds, en elementen die niet getuigen van een gegronde vrees in de door verzoeker beschreven feiten anderzijds. Verzoeker geeft in zijn middel ook geen voorbeelden van passages uit het gehoorverslag waaruit duidelijk zou blijken dat de cognitieve functies van verzoeker verminderd zouden zijn.

2.5.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees koppelde aan zijn werk voor de politie waarbij hij stelde “*al verschillende militieleden gearresteerd*” te hebben, waardoor hij op 11 mei 2014 een dreigbrief ontving van Asa’eb Ahl al Haq (hierna: AAH) (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 26 januari 2016, vraag 5). Op 25 augustus 2015 zou zijn echtgenote vermoord zijn door AAH waarna hij naar Bagdad bij zijn ouders verkast was en een maand later met zijn kind vertrokken is (*Ibid.*).

In zijn latere verklaringen ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat hij zelf mee arrestaties uitvoerde en verklaarde hij dat zijn rol er enkel in bestond ondersteuning te bieden aan de arrestatieteams (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 2, 9 januari 2017, p. 5).

In de door verzoeker neergelegde dreigbrief (AD, stuk 21, Documenten, dreigbrief; AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 2, 9 januari 2017, p. 1) wordt niet verwezen naar zijn werk bij de politie, maar louter naar religieuze motieven. Vreemd genoeg ontkende verzoeker uitdrukkelijk ooit problemen te hebben gekend omwille van zijn soennitische achtergrond (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 2, 9 januari 2017, p. 11).

2.5.7. Uit de verklaringen van verzoekers broer blijkt dat deze laatste in september 2014 werd gearresteerd door een sjiiitische militie omdat hij soenniet was en gedurende anderhalve maand werd opgesloten in de gevangenis van al Kut (AD, stuk 22, Landeninformatie, Documenten, Vragenlijst CGVS H. J. K. H., 22 februari 2016, vraag 1). Verzoeker stelde daarentegen dat zijn broer bedreigd werd omwille van hem en dat zijn broer werd meegenomen en gemarteld door de milities, terwijl ze eigenlijk naar hem op zoek waren (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS 1, 23 november 2016, p. 15-16). Volgens verzoeker zou zijn broer zou ontvoerd zijn om zijn verblijfplaats te weten te komen (AD, stuk 7*bis*, gehoorverslag CGVS 3, 11 oktober 2017, p.11). Hoewel de detentie van zijn broer volgens zijn eigen verklaringen nauw verbonden is met zijn persoonlijke relaas, bleek verzoeker niet te weten waar zijn broer werd vastgehouden (*Ibid.*). Nochtans legde verzoekers broer een nagenoeg identieke dreigbrief neer die verwees naar zijn soennitische achtergrond, waarbij enkel de datum verschilde (AD, stuk 22, Landeninformatie, documenten broer (met vertaling dreigbrieven)).

In zijn middel beweert verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de verklaringen van zijn broer. Verzoeker kan echter niet dienstig voorhouden dat de bondige, maar duidelijke verklaringen van zijn broer over de kern van diens asielmotieven (AD, stuk 22, Landeninformatie, Documenten, Vragenlijst CGVS H. J. K. H., 22 februari 2016) niet zouden mogen worden vergeleken met de verklaringen van verzoeker ten tijde van zijn interviews op het Commissariaat-generaal over zijn broer. In weerwil van verzoekers beweringen gaat de commissaris-generaal er niet van uit dat zijn broer de waarheid zou spreken en verzoeker zou liegen. Er wordt enkel vastgesteld dat de verklaringen over de concrete vluchtaanleiding in hoofde van verzoekers broer sterk uiteenlopen, waardoor aan de geloofwaardigheid van beide verklaringen kan worden getwijfeld. Aangezien verzoeker en zijn broer het ganse traject van Irak naar België samen hebben afgelegd (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS 1, 23 november 2016, p. 11) en op dezelfde dag asiel hebben aangevraagd omwille van min of meer gelijkaardige asielmotieven, kan worden aangenomen dat zij nauwere contacten hadden dan verzoeker wil laten uitschijnen en kan worden verwacht dat zij meer gelijklopende verklaringen zouden afleggen. Bovendien blijkt dat verzoekers broer met de bijstand van IOM vrijwillig is teruggekeerd naar Irak (AD, stuk 22, Landeninformatie, Documenten vrijwillige terugkeer broer met paspoort). Aangezien het risico voor zijn broer volgens de verklaringen van verzoeker gekoppeld is aan zijn activiteiten als agent, doet deze terugkeer uiteraard in belangrijke mate afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

2.5.8. Verzoeker stelt in zijn middel dat zowel de hogere als de lagere rangen bij de politie door de milities geviseerd zouden worden. Dit druipt in tegen verzoekers eigen verklaringen waarbij hij stelde dat hij geen weet heeft van problemen die zijn collega’s zouden hebben gekend met de milities en dat de milities volgens hem altijd ‘specifieke personen’ zoeken (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 2, 9 januari 2017, p. 9). Gelet op de lage graad van verzoeker bij de politie en het feit dat hij slechts een ondersteunende rol had, kan niet worden ingezien waarom hij onder de negatieve aandacht van de milities zou zijn gekomen. Betreffende zijn vrees voor de sjiiitische milities omwille van de arrestaties dient te worden opgemerkt dat verzoeker toegaf dat er sinds het vertrek van de Amerikanen uit al Kut nog slechts weinig arrestaties

werden verricht (AD, stuk 7bis, gehoorverslag CGVS 3, 11 oktober 2017, p. 6). Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de AAH in de politie is geïnfiltrerd en vaak met de politie en het leger samenwerkt (AD, stuk 22, Landeninformatie, Shia Militias in Baghdad, Finnish Immigration Service, 29 april 2015, p. 6-7). De door verzoeker geschetste situatie waarbij iedereen binnen de politie te vrezen zou hebben van de milities, stemt dus niet overeen met de werkelijkheid

2.5.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn functie bij de politie fel had aangedikt. Verzoeker verklaarde immers dat hij “*geheime missies uitvoerde voor de politie*” en dat de milities “*wraak*” wilden nemen “*omdat (hij) al verschillende militieleden gearresteerd (had)*”, (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 26 januari 2016, vraag 5), terwijl hij in zijn middel toegeeft dat hij slechts een ondersteunende rol had. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker een certificaat van de politie had neergelegd dat in zijn hoofding “*Iraki Inistry of Interior*” vermeld, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van dit politiecertificaat (AD, stuk 21, Documenten, politiecertificaat). Gezien de beperkte geloofwaardigheid en het feit dat hij hoogstens een weinig zichtbaar profiel had van een medewerker die ondersteuning bood bij politieacties, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker omwille van deze tewerkstelling onder de negatieve aandacht zou zijn gekomen van de sjiiitische milities.

2.5.10. Betreffende de moord op zijn echtgenote blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat hij op zijn werk ‘s ochtends werd gebeld door de directeur van de misdaadbesteding die hem meedeelde dat zijn vrouw gedood was (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS 1, 23 november 2016, p. 14). Tijdens het tweede gehoor herhaalde verzoeker dat de directeur, Muqaddam W., hem op zijn werk op de hoogte bracht van de moord op zijn vrouw (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 2, 9 januari 2017, p. 6), terwijl hij tijdens het derde gehoor verklaarde dat zijn Amer (baas) A. I. L. hem hiervan op de hoogte bracht (AD, stuk 7bis, gehoorverslag CGVS 2, 11 oktober 2017, p. 10). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dus dat hij niet enkel tijdens zijn eerste gehoor, waarbij hij zich niet goed voelde, maar ook tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij door Muqaddam W. op de hoogte werd gebracht en dat hij zijn verklaringen pas ten tijde van het derde gehoor aanpaste. Door thans in zijn verzoekschrift zijn laatste versie als de juiste naar voor te schuiven, slaagt verzoeker er niet in de opvallende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over een fundamenteel aspect van zijn relaas op te helderen.

2.5.11. De overlijdensakte van verzoekers echtgenote werd opgemaakt te Wasit op 25 augustus 2014, waarbij de reden voor het overlijden niet werd ingevuld (AD, stuk 21, Documenten, overlijdensakte (kopie); AD, stuk 10, gehoorverslag 1 CGVS, 23 november 2016, p. 5). Verzoeker verklaarde echter dat de overlijdensakte op 26 augustus werd opgemaakt door de dienst forensische geneeskunde in Bagdad (AD, stuk 10, gehoorverslag 1 CGVS, 23 november 2016, p.14-15). De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker indruisen tegen de vermeldingen op de stukken, waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker niet werd uitgenodigd om nadere uitleg te verschaffen biedt geen afdoende rechtvaardiging voor de afwezigheid van een uitleg over deze opvallende vaststellingen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

2.5.12. De neergelegde video-beelden kunnen bezwaarlijk als bewijs worden beschouwd van de wijze waarop verzoekers echtgenote om het leven kwam. Video-fragmenten kunnen worden gemanipuleerd, waardoor de bewijswaarde gering is. De aanwezigheid van zijn zoon en de tekst op het graf, bevatten aanwijzingen van het feit dat de begrafenis van zijn echtgenote wordt weergegeven en dat verzoeker als weduwnaar dient te worden beschouwd, maar tonen niet aan dat zijn echtgenote om het leven kwam als gevolg van ophanging door de sjiiitische milities.

2.5.13. De *a posteriori* verklaring van verzoeker dat hij niet geslaagd was voor zijn secundaire studies in 2013-2014 en daardoor deelnam aan een gelijkwaardig examen doet geen afbreuk aan het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker gedurende het jaar dat hij in Bagdad verbleef na het overlijden van zijn echtgenote hogere studies volgde. Uit de stukken blijkt immers dat verzoeker zijn secundaire studies afrondde in 2013-2014 (AD, stuk 21, Documenten, diploma). Uit de aan het dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dan weer dat een schooljaar in Irak duurt van september tot juni (AD, stuk 22, Landeninformatie, Iraq – Educational system – overview) en dat een middelbaar diploma vereist is om toegang te krijgen tot hoger onderwijs (*Ibid.*, The Iraqi Education System Compared). Aangezien verzoeker aangaf dat hij gedurende één jaar hogere studies had gevolgd in de richting import/export/economie (AD, stuk 23, Verklaring DVZ, 26 januari 2016, persoonsgegevens), rijst het vermoeden dat hij in de periode 2014-2015 hoger onderwijs volgde en niet ondergedoken leefde in Bagdad. Deze gegevens hypothekeren uiteraard de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

2.5.14. Op grond van zijn vaststellingen, die door verzoeker niet afdoende worden ontkracht of weerlegd, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.5.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.17. In zoverre verzoeker in zijn middel het verbod op refoulement aanvoert, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing enkel het verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen, maar dat dit geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de schending van het verbod op refoulement niet dienstig wordt aangevoerd.

2.5.18. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de subsidiaire bescherming, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De notie “*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*” uit artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet slaat, blijkens de rechtspraak van het HvJ, op meer specifieke ‘gewelddadigheden’, terwijl de notie “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon*” uit artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een ‘meer algemeen risico op schade’, (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

2.5.19. Waar verzoeker stelt dat hij als soenniet in Irak gevisieerd zou worden, dient te worden gewezen op zijn ongeloofwaardige asielrelaas en op het feit dat verzoeker zelf ontkende ooit problemen te hebben gekend omwille van zijn soennitische achtergrond.

Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat soennieten in Bagdad weliswaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van de meer gerichte vormen van geweld die uitgaan van de sjiitische milities, maar dat dit geweld niet de vorm aanneemt van een systematische vervolging (Aanvullende nota CGVS, COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, 26 maart 2018, p. 33-34). Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van die soennitische achtergrond een bepaald risico zou lopen.

2.5.20. De identiteit en de nationaliteit van verzoeker staan niet ter discussie. Verzoeker betwist het standpunt van de commissaris-generaal niet dat de nood aan subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld in functie van Bagdad, waar verzoeker sinds 2014 tot aan zijn vertrek heeft verbleven. Daargelaten de vraag of verzoeker, die een functie had ter ondersteuning van de arrestatieteams van de politie als “*burger*”, kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient thans te worden nagegaan of verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Hierbij dient onderscheid te worden gemaakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.21. Verzoeker haalt in zijn middel de landeninformatie aan van het voorjaar van 2017 die uiteraard niet van aard is om de meer recente landeninformatie van de verwerende partij die werd overgemaakt middels de aanvullende nota van 16 juli 2018 te weerleggen. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef - om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand - is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsvonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.22. De Raad concludeert dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij louter door toedoen van zijn diabetes of omwille van het feit dat hij bepaalde symptomen van post-traumatische stress vertoont (Aanvullende nota verzoeker, 26 juli 2018, medische attesten) een verhoogd risico zou lopen in de heersende situatie van willekeurig geweld in Bagdad. Uit deze medische problemen kan niet worden besloten dat er "*persoonlijke omstandigheden*" bestaan die maken dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het thans vigerende willekeurig geweld in Bagdad.

2.5.23. In zoverre verzoeker opwerpt dat zijn recht op lichamelijke integriteit bedreigd zou zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn medische problemen, wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet hiervoor in een specifieke aanvraagprocedure voorziet die losstaat van de verzoeken om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, §§31-36). De medische attesten laten niet toe een verband te leggen tussen de gezondheidsproblemen en de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.5.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet of van het beginsel van non-refoulement. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN